

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 20/06/2018

Sra. Maria Jesús Sinfreu

Pregunta pel Ple

Què aporta a Esplugues i a la seva ciutadania l'agermanament amb Ahrensburg?

El senyor Sanz:

“Doncs, més enllà de l'establiment oficial de lligams de cooperació mútua, l'agermanament implica la coneixença mútua de dues ciutats amb un esperit d'igualtat i reciprocitat. Es pretén afavorir, per tant, el contacte entre llurs ciutadanes, per tal de poder intercanviar idees i enriquir-se culturalment i fomentar una consciència cívica internacional.

La iniciativa d'aquest agermanament recordarà que fou d'una secció alemanya de la Unió Europea en els moments de recent integració d'Espanya en la Unió Europea, i és quan es va formalitzar, concretament durant l'any 1988. Han estat moltes les diferents activitats i iniciatives, en el caire esportiu, cultural, estudiantil, etcètera, comercial, que s'ha anat treballant entre les dues ciutats, però certament, la que ha aglutinat més població, i en especial probablement més interès, són els intercanvis que ha realitzat anualment l'Institut de La Mallola amb els instituts de la ciutat d'Ahrensburg.

Recentment també hi ha previst un intercanvi d'Erasmus de joves d'Esplugues a la ciutat agermanada. En aquest cas faig referència a aquest intercanvi perquè tant és així que han passat 21 anys de l'agermanament, i en aquest sentit aquest lligam amb l'Institut de La Mallola ha cohesionat fins i tot grans amistats i relacions entre persones de les dues ciutats, no?

Per tant, a la fi entenem que aquest contacte amb la cultura, amb el coneixement, amb la forma de fer d'altres països és interessant per l'intercanvi que suposa, i sobretot l'aprenentatge per al conjunt de la ciutadania, però especialment també per als més joves de la nostra ciutat.”

La senyora Oró:

“És la prioritat de ser major d’edat. Fa uns dies, al costat de casa, allà on s’ha de fer el nou mercat, van aparèixer unes màquines fent unes prospeccions o no sé què, traient uns tubs amb coses. Imagino que és que es començarà aviat l’edificació del mercat de La Plana. Però el meu dubte actualment és si agafarà més espai del que hi havia abans o no, perquè la distància entre les cases del darrere i el mercat és curta, però vaja, imagino que es continuarà tenint aquella distància, oi?”

I dos. Això significa sorolls i més coses, totes aquestes petites molèsties. Penso emigrar d’Esplugues tan aviat es comenci a formar allò, perquè per a mi la contaminació més forta que pateixo en aquest poble és l’acústica. I m’està passant molt últimament que en aquestes magnífiques cafeteries que s’han posat de moda hi ha un soroll per a mi insuportable, i desaparec, me’n vaig. Una vegada vaig sortir sense pagar, ho vaig deixar allí i vaig marxar.

No sé si hi ha alguna normativa o no. Entenc que és qüestió de la gent, però em ve un fragment de quan estudiava francès que deia: «Los marseleses hablan alto, fuerte y mal», perquè deien molts tacos. Som marselesos ja a Esplugues? Gràcies.”

El senyor Sanz:

“Sobre si el mercat de La Plana estarà més separat dels habitatges que en la situació actual. En principi ocuparà el mateix espai que ocupava fins ara, per tant, estarà en la mateixa situació, perquè ens entenguem. I em preguntava sobre la normativa del soroll sobre cafeteries, etcètera. Efectivament, sí que hi ha una normativa, però que habitualment aquests establiments compleixen. Si hi ha alguna en concret es detecta que hi ha un nivell de soroll massa elevat, etc. doncs, es pot fer una inspecció i mirar si, efectivament, és així. Però ho deia en general perquè, efectivament, normalment no són els llocs on més problemes tenim, d’aquestes característiques. Tenim més problemes a efectes de soroll en bars o locals de música, etcètera, no aquest que deia, però vaja, que si hi ha algun cas, torno a dir que es podria veure.”

El senyor Fernández:

“Buenas tardes. Hace tres meses pregunté por el plafón que hay en la calle Lealtad con Tierno Galván, lleva ya dos años y tres meses sin funcionar. Quiero que me digan algo sobre el plafón este, ya que tenemos un superávit, lo que tenemos hecho que lo sigamos manteniendo. Solamente era eso, por un lado.

Por la segunda parte, la segunda pregunta que tengo: me consta que se ha echado veneno para las cucarachas, porque las he visto por la calle medio moribundas,

otras enteras, pero antes de ayer, jugando a la petanca, salió una rata. Y esta mañana, en el número 13 de la calle Constancia, hay un árbol que tiene un socavón y salen las ratas por allí, y se meten en el parquin. Por lo tanto, creo que debemos de tomar cartas en el asunto para que eso se agote.

Yo estoy abierto al concejal de barrio por si quiere que le enseñe donde está el # con la rata, como salen y entran, y ya está. Solamente era eso.”

El senyor Sanz:

“Sobre el tema del plafó del carrer Tierno Galván. Em sembla que en alguna ocasió li he explicat que tenim alguns problemes amb l’empresa que gestiona el manteniment i aquests elements, i li vaig dir també, és veritat, fa temps, que mirariem que el retirés, però és veritat que no el retirem nosaltres, l’ha de retirar l’empresa. Estem al darrere d’ells perquè ho puguin fer, i si no, malauradament finalment ho haurem de fer subsidiàriament, però en tot cas, estem demanant-li a l’empresa, que és qui ho ha de fer.

I sobre les rates que puguin haver-hi, etc., quan els veïns m’ho diuen sempre ho dic: els animals hi són, el que passa és que no els veiem habitualment, però hi són. I per tant, sí, es pot produir que en algun moment per la via pública veiem alguna. No és l’habitual –no és l’habitual– perquè tothom coincideix amb això, però a vegades passa.

En aquest sentit sempre hem dit el mateix: tenim un servei de manteniment de plagues, de desratització, quan s’escau. Si en concret hi ha un arbre que té una sortida..., que ens ha passat a altres llocs, a Can Vidalet, a algun altre lloc, que fan una sortida per l’arbre i surten per allà, si és el cas, doncs, avisant també els serveis de manteniment, el que fem és tapar-ho i normalment ho solucionem en aquell punt en concret. Però si hi ha altres qüestions, doncs, es pot fer a través, com dic, de sol·licitud al departament, i els veïns a vegades són els que ho veuen. Vull dir que nosaltres, la Policia, els propis regidors, etc., podem veure aquestes situacions, però els veïns ajuden molt en aquest sentit, quan ho detecten. Per tant, que puguin trucar, i nosaltres el que fem és adreçar el servei de contraplagues i per al tema de les rates, si és que s’escau.”

El senyor Serrano:

“Hola, buenas tardes. La intervención mía, bueno, se puede alargar un poquitín, para concretar y para que todos los presentes entendamos por qué hoy los vecinos de la plaza Macael estamos aquí.”

La senyora alcaldessa:

“Señor Serrano, de entrada, usted tiene un minuto más, un minuto para formular... Lo sabe perfectamente porque ha sido concejal y lo conoce.”

El señor Serrano:

“Muchísimas gracias. Vale, muchísimas gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Sabe que siempre hay un poquito más de tolerancia, pero claro, si de entrada ya me está diciendo que se va a alargar un poquito... Es que entonces no ha elegido el formato mejor. El mejor formato para alargarse..., hay otros formatos de encuentro y de reunión.”

El señor Serrano:

“Vale, estupendo, muy bien. Bueno, en noviembre del año pasado. Hemos llegado a junio, prácticamente San Juan, tres reuniones, en las cuales –aquí están algunos vecinos presentes– les dijimos que nos lo diesen por escrito. Ni por escrito ni por nada, no ha habido ningún punto de acuerdo, al menos en los que ellos se hayan manifestado. Cuando digo «ellos», en plural, me refiero al señor Antonio, que fue a la primera reunión, y luego fue la señora Montse, que fue repetitivo, todo igual, y pensábamos que en la tercera nosotros, los vecinos, estaríamos calladitos, y ellos darían solución al problema. No ha sido así, la última reunión ha sido un poco puñeterilla y molesta. La señora Montse lo único que dijo es que, bueno, ni siquiera el horario del bar de la plaza, ni siquiera el horario. Nos dijo que ya lo dejaría no sé dónde, yo pasé por allí y no había horario ni había puñetas.

Lo que sí dijo, y esto es molesto, de la forma que se dice, y luego, ahora, con lo que voy a explicar entenderemos que no son formas. Este año la orquesta se va a poner aquí. Oiga, me parece que 150 firmas dicen algo, ¿no? Es el 90 por ciento. Aquello indirectamente es nuestra casa –aquello es nuestra casa. No queremos subvenciones, no pedimos nada, simplemente respeto, que hasta ahora no se nos ha tenido en absoluto.

Y concreto una cosa: la entidad Macael, desde la parte inferior de los dos edificios que caen para la pasarela, por decirlo de alguna manera, que une Molino con la avenida de la Electricidad, si cortamos recto según los planos, que os los he dado, igual hay 30 por 30 hasta la fachada de lo que está edificado. Pues serían 900 metros. Y luego, lo que tiene suelo, techo y paredes, pues también hay otros 300 o 400. La totalidad –la totalidad– no la sé exactamente porque no la he medido, ha sido un cálculo modesto mío, que es igual confundible, pero bueno, aproximadamente unos 1.200-1.300 metros, que una entidad que está allí metida de

una forma más o menos directa, más o menos con un descaro, con una desfachatez, se ha hecho... Lo primero, allí había una guardería que se puso, que no sé si tomaron tampoco parecer, pero bueno. Y yo digo: ¿Qué hijo de buena madre dice que no a una guardería? Evidentemente, claro. O a una residencia para personas mayores. Yo creo que esa sensibilidad mínima cualquiera de los presentes la tenemos.

Conclusiones: a día de hoy, son 1.300-1.400 metros que hay, la mitad tiene suelo, techo y paredes para esta entidad, y el resto, como se complementa con lo primero, hemos puesto allí un mármol, además, de los buenos, ¿eh?, normalmente el mármol se comercializa en dos centímetros y este es de cinco, resistente, y bueno, muy simétrico, muy milimetrado, y tenemos una pérgola. Yo digo modestamente: lo público a veces práctico y funcional. Pues, como las personas. Si luego eres agraciado o eres agraciada, pues mejor que mejor, pero práctico y funcional.

Yo digo: de los 168 vecinos que vivimos allí, absolutamente, me sobrarían dedos de una mano para saber las personas que allí, de una forma directa o indirecta, hacen algo. Luego, entonces... Dices: coño, ¿es que no está privatizado! Pero si está privatizado, porque es que los vecinos allí no tenemos nada, ni tan siquiera bancos. ¿Digo esto por qué? Porque a lo mejor no es mejor que haya bancos, porque entonces hay más follón todavía.

¿La pista? Sí, muy bien. Aquello estamos poniendo, estamos incitando a los jóvenes con la bicicleta, con los patines, con el balón a jugar allá. Bueno, este ayuntamiento no tiene problema: prohibido, prohibido y prohibido. Y en un momento puntual, cuando a vosotros os interesa tener contentos a esa entidad, pues no se prohíbe nada. Oiga, no.

Ahora ponemos una orquesta, y aquí que vayan tragando—aquí que vayan tragando—porque las costumbres se hacen leyes. Porque como habitualmente siempre se ha hecho... Pero, a ver, no nos habéis tenido ni gota de respeto. Lo digo con toda honestidad, puñeto, y vosotros lo tenéis que entender. Poner allí una orquesta, como dice la señora Montse, mirando, ¿para dónde dijiste, Montse? Los bafles, no sé si era para Júpiter o para Marte, no lo sé. Vamos, ¿eso es meter un elefante en una cacharrería! Nosotros exigimos nada más que respeto y silencio, nada más, palabra de honor que no queremos más cosas.

Entonces, ¿sabe usted lo que pasa con estas cosas? Que hay un viejo refrán, malsonante, que dice lo siguiente: después de cornudos, apaleados. Y yo pienso una cosa: que las cosas no son así. Y ahora me dirijo a usted personalmente, señora Pilar, y se lo digo con toda honestidad.”

La senyora alcaldessa:

“Pues, se le ha acabado el tiempo. Es que, de verdad...” “

El senyor Serrano:

“Perdóneme...”

La senyora alcaldessa:

“Le voy a dejar que lo formule, pero se lo voy a decir de verdad. He empezado a contar. Eran las 19:53. Ahora van a ser las 20:00 horas. Tiene 7 minutos. Le he dicho: «Tiene uno más uno y tendremos...» Claro. Entonces, nos ha dicho refranes, nos ha dicho de todo, pero lo importante es que usted, a parte de los refranes, del refranero, nos recuerde exactamente la cuestión a formularnos.”

El senyor Serrano:

“Bueno, vale. La cuestión...”

La senyora alcaldessa:

“Ustedes tienen el derecho a venir al Pleno. Un momentito. Todo el derecho a venir al Pleno y a formular las quejas, claro que sí. Pero claro, es que lo que hay que hacer es formular la pregunta, exponga, haga la queja, pero claro, si nos vamos a los refranes, el minuto se le va.”

El senyor Serrano:

“Si en seis meses no hemos tenido tiempo de nada, porque nos habéis cambiado la fecha cada vez que han querido, puñeto.”

La senyora alcaldessa:

“¿Usted va a formular...? Es que, señor Serrano, de verdad. Se le ha acabado el tiempo hace rato, fórmúlelo.”

El senyor Serrano:

“Usted tiene 156 firmas, o 150 firmas, y usted tiene que hacer el ejercicio de la democracia. Y, aparte de eso, tener la sensibilidad suya para no enfrentar a los unos con los otros. Usted lo que no puede es tener contento a un colectivo y encabritado al resto de los vecinos. A partir de ahora, vosotros sois responsables, más vale que no ocurra algún enfrentamiento. Eso es fácil de arreglar, se puede poner a 400 metros y el que quiera música que vaya y el que no, que no vaya. Así de fácil. ¿Verdad que es muy fácil?”

Yo ahora les rogaría a los grupos políticos que se manifiesten, porque parece ser que yo estoy diciendo una locura. El que quiera música que vaya, y el que no, no.

Meterla allí, en la plaza Macael, poner 200 personas esa noche y poner una orquesta, a parte del ruido que hay, bueno, es que no tiene sentido. Ya está, simplemente eso. De usted depende que haya un entendimiento, si no, habrá un enfrentamiento, como ya se está creando, ¿eh?”

El señor Sanz:

“A mí me gustaría empezar diciéndole que yo creo que, en la ciudad, en los pueblos también, claro, pero en la ciudad tendríamos que hacer compatible la posibilidad de que haya actividades asociativas, de que haya actividades con los vecinos, porque si no, al final tendremos una ciudad, pues eso, que no tendrá actividad, y yo creo que vale la pena. Y estoy convencido de que se puede hacer compatible –estoy convencido de que se puede hacer compatible. Porque si no, al final acabaremos expulsando esas actividades, sean de jóvenes, sean para gente mayor, sean... No hablo solo de San Juan, hablo de la actividad de la asociación. Usted sabe que tenemos locales cedidos a muchas entidades de la ciudad...”

Tenemos muchos locales cedidos a muchas entidades de la ciudad y, por tanto, esa situación de que la actividad que se pueda desarrollar pueda ocasionar más o menos molestias, se puede producir en otros sitios, pero en la mayoría de ellos se hace posible.

Yo lo que vengo a decir es que la estrategia, o el trabajo, tendría que ser precisamente por hacerlo compatible, y ahí, para hacerlo compatible, intervienen varios factores. Uno de ellos, que nosotros hemos impulsado, y yo creo que ustedes lo saben, además, los acuerdos de la Junta de Gobierno son públicos, y la Junta de Gobierno ha aprobado una instrucción en concreto para las actividades en los locales de entidades y que tienen bar social, no para el conjunto de..., pero para los que tienen bar social se ha aprobado una instrucción en la cual el bar social debe incorporar un horario, y el bar social debe cerrar a un horario determinado. Esa instrucción, si no se ha hecho llegar a las entidades, se hará llegar, pero es evidente que tenemos que hacer... Por eso digo lo de la compatibilidad.

Otra cosa es que la actividad de la entidad pueda seguir, que igual puede seguir, pero es verdad que en el caso de la entidad de la que me están hablando, precisamente el hecho de que haya ese bar es lo que ocasiona más movimiento, más salida, etc. Por tanto, ésa es una parte.

Por otra parte, la entidad realiza muchas actividades y, por tanto, también hay que estar en ese sentido agradecidos a su labor, y la labor que hace mucho tiempo que llevan haciendo en el barrio, propiamente en la plaza, en el exterior, quiero decir, porque alguien lo decía, «actividades cada mes». No, en el exterior de la plaza no se hace...

(Veú de fons.)

Pero yo hablo de las actividades. No hacen actividades cada mes, sino que alguna puntual en el exterior. Son algunas puntuales.

(Veü de fons.)

Y, por tanto, eso es lo que tenemos que mirar, como decía, de hacer compatible. Nosotros, que yo sepa la concejal de barrio, y con otros concejales, se ha reunido en siete meses tres veces con ustedes, ajustando horarios, como decía, dificultades de agenda, pero se ha reunido con ustedes.

Que nosotros sepamos, en siete meses se ha producido una llamada a la Policía local por molestias de ruidos, o que a nosotros nos conste. Pero aún así, entendemos que hay que intervenir.

Sobre el tema de San Juan, yo creo que se lo han trasladado ya en ese sentido. Este año, en principio, la cosa ya está bastante cerrada, pero sí que nos comprometíamos a hablar...”

(Veü de fons.)

La senyora alcaldessa:

“Señor Serrano, se lo pido por favor, de verdad. Después dice que si me enfado. Se lo pido por favor. Es que a cada frase hace un comentario en voz muy alta, como decía. Deje que acabe, escuche lo que tiene que decir, que no lo ha dicho todo. Vienen a preguntar, con toda la razón, ustedes están preocupados y eso lo entendemos, y hay muchos vecinos que sufren molestias de lo que él dice, no solamente relativa a la entidad sino de esto, y es por eso que se han tomado una serie de medias, incluso que se han hecho aprobaciones. Vamos a escucharlo, no comente cada frase. Por lo menos escuchémoslo. Puede no estar de acuerdo, pero vamos a escucharnos. ¿Le parece? Vale, gracias.”

El señor Sanz:

“Por eso decía que, en el caso de la orquesta de San Juan, pues, bueno, el compromiso es un poco que podamos hablar con las entidades para ver si encontramos otra ubicación. También es verdad que es una vez al año, hay otras zonas de la ciudad...”

(Veü de fons.)

Permítame. Hay otras zonas de la ciudad en la cual se ocupan espacios para hacer actividades de forma mucho más habitual, y que también genera esas posibles molestias a los vecinos. Pero yo insisto: al final, somos partidarios de que la ciudad tenga vida y que, por tanto, haya actividades culturales, etc. y, por tanto, en ese

sentido, tenemos que hacer que sea compatible una cosa con la otra, como le decía al principio.”

El senyor Asensio:

“Hola, bona tarda. Buenas tardes. Mi pregunta es cuándo se va a acabar, cuándo van a acabar las filtraciones que hay en el parquin de la calle Molino número 64, debido a las obras mal planteadas, mal gestionadas, y quizá mal revisadas por ustedes, de los vestuarios del campo de futbol.

Esas filtraciones cada vez se están haciendo más grandes. Trasteros, coches a los que les cae el agua, entre muchas otras cosas, el peligro del agua. En una rampa principal que hay, hay unas goteras increíbles. Suda por todas partes. Tenga usted en cuenta que el hormigón, yo no entiendo mucho pero el hormigón empieza a coger fragilidad con estas humedades. Entonces, lógicamente, podemos tener un desprendimiento y hacer daño a alguien.

Eso lleva mucho tiempo. Unas obras que han estado seis meses para unos vestuarios.

Y un momento y acabo: actualmente el campo se sigue regando con los cañones de agua, sabiendo que hay filtraciones. Esta tarde lo he visto y tengo la casa enfrente. Y no, de momento aquello sigue igual. Muy buenas intenciones y muy buenas palabras, pero allí no se ve nada. La máquina, la jirafa tira los tubos para arriba y para abajo, se iba, no se iba. Ustedes no se ponían de acuerdo con la empresa, y seguimos con aquello igual. Nada más quería saber cuándo se va a acabar.

Por otra parte, me solidarizo con el señor Serrano y el colectivo de vecinos de Can Vidalet, porque nosotros también tenemos problemas, porque tenemos un campo de futbol enfrente, que ya lo he dicho cincuenta mil veces y ustedes miran para otro sitio, a 18 metros de los frontispicios, que cuando juegan los equipos, sobre todo el del Can Vidalet –yo no tengo nada contra nadie– tengo dos tambores en mi casa, y en un bloque de enfrente que está lleno de ancianos, señoras y señores. Y tampoco pasa nada.

Se llama a la municipal: «Sí, usted haga una denuncia.» Pero seguramente esa denuncia mucha gente no la quiere hacer porque eso va a caer, señor mío, lo siento, se lo digo así, en un saco muy roto.

También tiene razón esta señora, otra vecina mía. Hay una contaminación acústica en Esplugues terrible, horrible, y hay que acabar con esta contaminación. Porque muchos nos vamos a ir, de 46.000 o 47.000 que tiene actualmente el censo, muchos se van a ir como siga así. (*Veü de fons.*) Seguro, gracias.”

El senyor Sanz:

“Efectivamente, se están produciendo algunas filtraciones, estamos acabando de concretar el punto por el cual se generan, pero en principio usted me preguntaba por el calendario. En principio, este mes de julio, a más tardar tendría que ser en agosto, pero durante el mes de julio prevemos que pueda estar solucionado. En cualquier caso, hacía referencia al riego del campo de fútbol, pero el riego del campo de fútbol, en principio, por lo que han detectado los servicios técnicos, no tiene que ver con dichas filtraciones. Pero insisto en que en principio prevemos que pueda estar solucionado en este mes.”

La senyora Carbonell:

“Hola. Ara és una pregunta de Veïns i Veïnes. És perquè es va dir que al mes de juliol començaria el mercat de pagesos, i és per saber amb quina data s'inaugura, quin dia s'inaugura el mercat de pagesos. Això és una.

I ara, com a María Teresa Carbonell, vull donar, primer, les gràcies a tothom que s'hagi implicat en el tema d'aquell carreró del carrer Nord que sortia l'aigua. Ja està arreglat. Ja s'ha aconseguit, o sigui que podem donar tots, molt bé, després d'anys, s'ha arreglat. Moltes gràcies a tothom que hi ha col·laborat.

El senyor Sanz:

“Sobre el mercat de pagès i la inauguració. Doncs, si no hi ha cap canvi... No sé si ha marxat... Ai, perdó.

(Veu de fons.)

Doncs, en principi el que està previst és que el primer dia que estigui instal·lat sigui el dia 6 de juliol. Esperem que no hi hagi cap canvi, però en principi seria els divendres. El 6 de juliol, si no recordo malament, de 4 a 8.”

El senyor Vinyoles:

“Bé, jo començo amb feina endarrerida del ple anterior, perquè com que amb el format aquest només podem parlar un moment, doncs, vaig per feina.

La primera és per al senyor Julián Carrasco. A veure, no li faré cap pregunta, el que li faré és un sermó, com ell es va permetre fer-nos en el ple passat. I li tornaré a explicar per què no vam venir al ple que hi va haver sis dies després de l'intent de detenció de l'Adri. Bé, molt fàcil: no sabíem quina era la seva situació legal ni física, ni quines acusacions pesaven sobre ell. De fet, encara ara la informació és a través

d'altres acusats, per entendre'ns, o sigui que no tenim informació directa, i no sabíem si l'ajudàriem o li complicàriem la vida. Aquest és el motiu principal pel qual no vam venir sis dies després.

També, com s'està veient, perquè aquest consistori no està a la nostra llista de recursos, entre cometes, per resoldre problemes. No, no està en la nostra llista de prioritats. La moció que es va presentar no va aprovar-se, i ja estem veient la pena i trist espectacle de la moció de l'Adri. Per tant, senyor Carrasco, no pensem en l'ajuntament com la primera gran solució als nostres problemes.

I l'altra és que, bé, si us plau, si tan bona solució li semblava venir el sisè dia a presentar-la, home, té mil recursos per posar-se en contacte amb nosaltres o per haver-la presentat com a iniciativa pròpia. Llavors, més que res que això acaba donant una sensació que segurament no és real, que és la d'eludir el problema escudant-se en altres coses.

Per tant, per què li faig aquesta observació? Perquè després del ple encara el vam veure en els medis de comunicació amb el mateix *cuento*: «Ah, que si hubieran venido...» Bé, si us plau, no ho torni a dir perquè no es fa cap bé.

I també li volem dir que sí, l'ajuntament reprimeix, i vostè forma part de l'ajuntament. És un regidor i té l'obligació de fiscalitzar l'acció de govern, de l'equip de govern. Per tant, si s'arrenquen cartells de protesta ciutadanes de manera selectiva, vostè n'és corresponsable per inacció, per no vigilar que s'estigui fent correctament la feina de l'equip de govern.

I un aclariment: no murmullem, pensem i opinem, no murmullem.

Amb relació a la senyora alcaldessa i el senyor Edu Sanz, bé, un cop més han demostrat que no tenen paraula, perquè vam venir dos persones del grup de suport a l'Adri, vam presentar una moció que vostès textual, literalment van dir: «Ostres, és perfectament assumible.» Bé, rectifico, el senyor Edu Sanz va dir: «El punt 4 potser s'hauria de redactar diferent, el tema de la Guàrdia Civil. Ho traspasarem tal qual, els punts, a la resta dels grups municipals perquè se'n faci una declaració institucional. No ho sabem, potser s'haurà de polir alguna cosa.» Llavors, si allò era perfectament assumible, com és que es treuen ahir, a les 2 de la matinada, un trumfo de la màniga amb «és que s'ha d'entregar». Home, una cosa que saben que és inassumible per ell, per tothom, per la família i per Crist beneit.

Llavors diguin «no ho volem votar», pel que sigui, perquè mirem els nostres vots, hem de pensar, hem de lluitar pel nínxol de Ciudadanos i, per tant, no ens podem posicionar en segons quins temes. Diguin-ho, cap problema, si som comprensius. Però no surtin a les 2 de la matinada amb un conill de la txistera, «és que han de dir que l'Adri s'ha d'entregar». Home, per favor. Si era assumible sense cap esmena, tal com vam presentar la de que «las fuerzas del orden en este país son la hostia en

vinagre y velan por nosotros», val, aquesta vam dir «rectifiquem-la». La resta, no. Ara que si han d'afegir no sé què, que si han d'afegir no sé quants. Bé. Perdó, eh?, però a mi m'han ensenyat que la paraula es respecta, i vostès no la respecten.

Aprofito també per fer una mica de pedagogia als que siguin nous. No ho crec però vaja, si algú és nou aquí, diran: «Hòstia, per què esteu al carrer amb el Pla Caufec sempre, i no sé què?»

La senyora alcaldessa:

“Senyor Vinyoles...”

El senyor Vinyoles:

“Fàcil: perquè les negociacions amb el Pla Caufec sempre ha sigut això...”

La senyora alcaldessa:

“Senyor Vinyoles,, el deixaré acabar de veritat, igual, però igual que al senyor Serrano li he de dir a vostè, perquè no seria just que a ell li digui que ha de limitar-se i a vostè... Jo crec que al final hem de fer el mateix tractament. Per tant, acabi, però ja...”

El senyor Vinyoles:

“Val, però ha d'entendre que el gruix, estem explicant una mica a la concurrència com anaven les negociacions i com no han complert el que es van comprometre. Llavors no només no van defensar la integritat del text, sinó que no l'han acabat presentant com a moció. És a dir, vostès van dir: «Si no surt com a declaració institucional ho presentarem com a moció.» No ho han fet. O sigui, ho veieu, que no s'hi pot parlar? Ho veieu, que hem d'anar al carrer? Ho veieu, que s'han de fer pintades? Ho veieu, ho heu vist?

I ja està. Escolta, més que res, jo aquella vegada el vaig felicitar per com havien portat el ple, com s'havia conduït el ple, que es va reconduir el malestar d'allò, els vaig felicitar, i fins i tot vaig pensar: «Ostres, potser ha canviat alguna cosa en aquesta casa.» I veig que no. A més a més, trobo de mal gust posicionar-se amb empatia davant del patiment, l'angoixa, la injustícia, la desproporcionalitat, i després sortir amb un ciri trencat amb aquesta moció. O sigui, ho trobo, vaja, de poc nivell moral.

I acabo. Només dir als grups que han proposat esmenes com per exemple que una part de la ciutadania creu que l'Adri no sé què...”

La senyora alcaldessa:

“Senyor Vinyoles, el format del Ple, torno a dir... Si vol ens reunim amb tots els portaveus un dia, i tindran mitja hora, un quart d’hora, però el format del Ple ens dóna per al que ens ha donat. Jo crec que hem estat també...”

El senyor Vinyoles:

“Clar, clar... És un minut perquè és el que va decidir en el seu dia, perquè se us allargaven molt els plens.”

La senyora alcaldessa:

“Sí, està aprovat per unanimitat.”

El senyor Vinyoles:

“Clar, va decidir un minut perquè si no, la gent s’allargava i, hòstia, no veureu el futbol. Jo ho entenc. Però la veritat, ara mateix no ho sento com una cosa justa.”

La senyora alcaldessa:

“No, no, nosaltres tenim altres coses a fer després. Senyor Vinyoles, jo només el que li dic és...”

El senyor Vinyoles:

“No, no, trobo que estan fent..., o sigui, que esteu abusant en aquest cas de la vostra posició. Cap problema.”

El senyor Sanz:

“A nosaltres també ens sap greu que no s’hagi arribat a aquest consens, perquè, a més a més, el que sí que li puc assegurar, i quan ens parlen de sinceritat, és que nosaltres, de forma molt sincera, hem intentat treballar per aquest consens. Jo diria que si algú s’ha preocupat de trobar-nos, etc., hem estat nosaltres els qui hem propiciat aquestes trobades. Després, evidentment, cada grup ha portat i ha intentat arribar a aquest consens, i abans ho he explicat. Jo crec que tothom havia fet sessions i tothom ha intentat trobar aquests consensos. Però és veritat, jo crec que nosaltres ens hem esforçat, ens hem esforçat perquè es pogués trobar aquest consens, i des de la primera reunió que vam fer amb vostès els vam dir que pensàvem que es podria arribar a aquest consens.”

Vostè em diu: què és el que ha canviat en la moció? Una, que per a nosaltres no és el mateix aprovar una declaració institucional per consens, on tothom fa cessions i per tant, nosaltres també, és evident, tothom fa cessions en els seus posicionaments i, per tant, arribem a un consens de tots, i serà una declaració que probablement no és ni la que voldria la plataforma ni la que voldria el PSC, ni la que voldria la CUP ni la que voldria ningú, perquè és la de tots, en tot cas, i per això dic que en aquest sentit nosaltres penso que hem estat sincers i que, de veritat, com li deia, sí que ho hem intentat.

És evident que en el moment en què passa a moció, i quan nosaltres vam parlar amb vostès, vam dir... Home, és veritat, anàvem molts justos, ens vam veure el dijous just abans..., dijous de la setmana passada, quan s'acabava el termini per presentar mocions, i per exemple, nosaltres vam dir: home, podem valorar-ho. Però també els vam dir una cosa que ens semblava lògica: que després de les converses que havíem tingut amb tots els grups per arribar a aquest punt, també els vam dir que si l'haguéssim de proposar, hauríem de parlar amb el conjunt de grups que han estat treballant per aquest consens. En aquest cas, la CUP ha decidit presentar-la, però, és veritat, nosaltres érem del parer que abans de presentar-la, si hi havia alguns grups que s'hi havien mostrat interessats, que havíem arribat a acords, etcètera, probablement era més lògic parlar amb aquests grups i mirar a veure com ho podíem fer.

Això no ha estat així i, torno a dir, quan arriba el moment de la moció, doncs, nosaltres entenem que hem de poder dir allò que pensem. Després, evidentment, hi ha la legitimitat del grup que proposa, o en el cas de la plataforma, d'acceptar-lo o no, només faltaria, es pot acceptar o no, però nosaltres pensem que sí que és el moment de fer-ho. I crec que la nostra posició en aquest sentit el que ha estat és raonable amb el que hem expressat i considerem. En cap cas considerem que l'Adri sigui un terrorista, en cap cas considerem que les imputacions que se li estan fent estiguin ajustades als fets, però si estiguessin ajustades als fets també ho diríem, diríem «home, és que el que ha fet...», però és que veient, o pel que sabem, no ho sabem tot, però amb el que hem vist ens sembla que no estan ajustades a fets, i per tant, el que hem fet és prendre una posició d'abstenció. Aquesta abstenció el que ha fet és que la moció s'aprovi, per tant, aquest Ple de l'Ajuntament ha aprovat aquesta moció, independentment de la votació de cadascú, però el Ple d'aquest Ajuntament ha aprovat aquesta moció.

(Veu de fons.)

No, però jo crec que el paper actiu l'hem tingut molt, torno a dir, jo crec que l'hem tingut molt.

(Veu de fons.)

Torno a dir que era..., era dir el que pensem.

(Veu de fons.)

Per una altra banda, una cosa que jo he intentat expressar també moltes vegades a la resta de grups, perquè a vegades tenen la percepció que el govern funciona d'una forma gairebé automàtica. Nosaltres també tenim un partit polític del que formem part, al que representem, i nosaltres fem assemblees i reunions amb els nostres militants i reunions de grup per decidir els posicionaments, cosa que entenc que fa tothom. Bé, doncs nosaltres també..., en aquests debats poden sortir elements, i aquesta és la qüestió.

Però al final, torno a dir el que deia. Jo li puc assegurar que hem fet l'esforç, que hem estat sincers, que ho hem volgut fer, que nosaltres no ens vam descavalcar del consens, això ho sap tothom, amb els altres grups, perquè pensàvem que el que s'estava treballant valia la pena. És veritat que per a nosaltres el valor de fer-ho consensuadament no és el mateix que, en tot cas, a través d'una moció en la qual ja hi havia grups que és evident que no l'anaven a recolzar.”

La senyora Herranz:

“Val, doncs... amb la referència que alguns grups d'aquí han fet de la justícia, la pregunta és per a tots els grups. Creieu que la justícia espanyola és justa i imparcial? Ja, ja, ja.

Com expliqueu que els tribunals europeus no concedeixin cap petició d'extradició de la justícia espanyola? Bé, tots ho sabem, per què no la concedeixen.”

El senyor Sanz:

“Jo vull pensar que la justícia ha de ser justa i imparcial, ha de ser-ho, perquè si no, no es justícia, és evident. Per tant, confiem en això. Ens ho podem creure més o menys. L'Estat espanyol, en una de les diferents llistes que apareixen de valoració de la qualitat democràtica, està entre els primers vint països en qualitat democràtica, per tant, jo vull pensar que això és així.”

El senyor Alonso:

“Vale. Yo vivo en la calle Avenida Ciudad de Hospitalet, y allí tenemos un problema. Parece ser que se iba a quitar cuando vienen las marcas verdes, digamos, los aparcamientos verdes, y resulta que no solo no se han quitado, sino que cuando aparcamos para bajar los paquetes, porque no hay sitio, el policía de turno nos dice

que no es su problema que no exista aparcamiento. Que nos traigamos los paquetes como sea pero que no es su problema que no tengamos aparcamiento allí, y que por lo tanto fuera de allí y que nos apañemos. Entonces, tenemos un problema, porque, claro, nunca hay aparcamiento y no podemos aparcar para subir los paquetes a casa. Eso, por una parte.

Y por otra, parece ser que en este ayuntamiento la policía no tiene sindicato, porque últimamente traen aquí a una gente que están muy preocupados por los intereses de la policía. Pero yo creo, supongo yo que será por los votos, porque por otra cosa, no entiendo yo que tenga #, porque aquí creo que hay reivindicaciones importantes.

Y, por último. A mí me gustaría preguntar una cosa. Aquí, desde la huelga general para atrás hay un retroceso de democracia, eso es evidente. Sindicalistas encarcelados, etcétera. Más allá del problema del *procés* catalán, más allá de eso, aquí hay un problema evidentemente de democracia, y ante eso no nos podemos tapar los ojos.”

El senyor Sanz:

“Yo, la verdad es que no he entendido bien la pregunta. Usted me hacía referencia a que en la avenida Ciudad de l’Hospitalet hay zona verde, y que eso dificultaba el aparcamiento para subir cosas a casa, etc. Yo entiendo que...”

(Veü de Fons.)

La zona verde precisamente lo que intenta es facilitar que haya aparcamiento. La percepción, y yo se lo puedo decir porque cuando voy a Can Vidalet, si voy en coche normalmente encuentro sitio, cosa que antes no pasaba, la percepción que nos llega a nosotros del conjunto de la ciudadanía es que hay más aparcamiento del que había antes. Y no me lo invento, es lo que nos dice la ciudadanía. Por eso no he acabado de entender exactamente bien su pregunta. Si entendía que en vez de poner zona verde, dejándolo libre, habría más aparcamiento, cosa que no sé, pero en todo caso, no acabo de entender bien la pregunta que nos ha hecho.”

La senyora Martínez:

“Bon dia. És una pregunta a tots els grups municipals: si tots coincideixen en què les acusacions contra l’Adri no es corresponen amb la realitat, no troben una mostra d’incompetència que no s’hagi aprovat una declaració institucional?”

I continuant amb la segona pregunta: no creuen que d’aquesta manera creen desafecció dels ciutadans envers els seus polítics? Gràcies.”

El senyor Sanz:

“Jo ja li he dit que per la nostra part hem fet tots els esforços i no s’hi ha pogut arribar, perquè era difícil, també ho hem dit, i s’han produït discrepàncies de diferents grups.”

La senyora González:

“Bona tarda. Primer –em posaré dreta i tot– decepció. Decepció increïble. Ja són molts plens als que venim, per diferents causes, per diferents lluites, i en aquest últim vaig dir: «Per a aquest, sí que val la pena. Per aquesta causa val la pena mantenir una reunió amb la senyora Pilar Díaz i amb el senyor Eduard Sanz», no una sinó tres, a l’hora que convingués i intentant ajustar agendes, tant seves com nostres.

Entenc que per a ambdues parts va ser un esforç. Jo em pensava que això arribava a algun lloc. He sentit decepció, com a veïna i com a espluguina, com a militant del poble. Sí que crec que hi havia una part de veritat. No sé on ens hem perdut. De veritat, no sé on, però la decepció i el no saber en quin moment l’Ajuntament d’Esplugues de Llobregat no pot fer un comunicat mínimament digne per un veí acusat de terrorisme injustament, em deixa sense paraules. I com pobles veïns ja ho estan fent, encara em deixa més sense paraules. Com pobles del Baix Llobregat ja ho estan portant als seus consistoris, aprovant-se i defensant-ho, no només els grups municipals, com Esquerra, com Iniciativa, com la CUP, no, no, amb Ciutadans, amb Partit Popular i amb PSC. Em sembla increïble que no us hagueu dignat a entrar vosaltres la moció.

Jo amb això sí que tenia una mínima esperança, perquè parlàvem que seria l’últim recurs, el que buscàvem era una declaració institucional. Sabiem que era difícil, vosaltres va dir que la vam perdre quan vam fer la manifestació i les pintades. Jo crec que la vam perdre quan vam començar a confiar en vosaltres.

Pregunta a tots els grups polítics: acaben d’aprovar una declaració institucional amb molt bon criteri, que desenvolupa aspectes dels drets humans, però molt de vostès no han volgut aprovar-ne una en defensa dels drets humans que se li estan negant a l’Adri. Vol dir que els importen un carall els drets humans de l’Adri i la resta de persones que es troben en la seva situació?

Segona pregunta: només pensen defensar els drets de les persones properes a la seva òrbita política, independentment de si es tracta d’una causa justa o no?

I per finalitzar, informo que la lluita contra el Pla Caufec continua viva. La lluita perquè l'Adri torni a casa continua viva. La lluita perquè aquest poble sigui dels espluguins i les espluguines continuarà viva. Perquè vostès, encara que vulguin, mai ens podran aturar. Gràcies.”

El senyor Sanz:

“A mi em sap greu que tingui aquesta decepció. He de dir que vostè ha parlat de decepció, i la veritat és que em sap greu, perquè hem parlat directament. No sé on ens hem perdut. Jo crec que tots hem intentat, tant vostès com la resta de regidors, etc., ser flexibles per apropar postures, per trobar aquesta declaració. Jo crec que tots ho hem fet, però nosaltres també ho hem fet. Nosaltres també hem fet cessions intentant buscar aquests acords.

Jo li vaig transmetre a la senyora Tània que també ens havíem quedat decebutos en veure com s'havia desenvolupar la manifestació del dia 10, jo també li vaig dir, però perquè havíem parlat abans, i com que havíem parlat abans, pensava que es podia produir amb una altra...

(Veu de fons.)

No, estàvem decebutos en tot cas per les pintades, etc., no per la manifestació. La manifestació en sí ens semblava normal que es pugui produir i amb tot el dret del món, només faltaria. Ara, les pintades, etc., és el que nosaltres esperàvem que s'hagués produït d'una altra forma.

Evidentment, defensem els drets humans i defensem el de totes les persones, i siguin del color que sigui, de la raça que siguin i la ideologia que siguin. Hem insistit i ho hem dit prou vegades, que precisament som un ajuntament i som un equip de govern que hem facilitat sempre la possibilitat de discrepar, d'expressar-se públicament, etc. Per tant, en aquest sentit, independentment de la ideologia, independentment del color o de qualsevol altra qüestió, crec que hem estat prou explícits a l'hora de facilitar això.”

El senyor Manyé:

“Hola, bona tarda. Pregunta a tots els grups polítics: què penses que el regidor de Ciutadans, senyor Roldán, es dediqui a difondre notícies d'*OK Diario* referents a Esplugues, que contenen falsedats manifestes? El penseu demandar?”

Pregunta al regidor de Ciudadanos: senyor Roldán, ja sabem que no li fa vergonya fer-ho, però troba ètic difondre notícies falses? Què li semblaria que *OK Diario* resumís el ple d'avui dient que el regidor de Ciudadanos d'Esplugues, *también*

conocido como Milosevic de Beverly Hills, se dedica a enredar en lugar de trabajar? Gràcies.”

El senyor Sanz:

“Ens preguntava sobre el senyor Roldán, jo aquí no he de dir res al respecte. Si pensa que ha de penjar una notícia, doncs, la penja, i igual que la pengem altres grups i pot semblar que tampoc són correctes.

En qualsevol cas, el que sí que els puc dir és que, evidentment, i el nostre grup ho ha dit públicament també la pròpia alcaldessa, que les afirmacions que es produïen en aquesta notícia eren falses, estava plena de falsedats i de... I no només això sinó que també des del departament de Comunicació de l'Ajuntament es van comunicar con el diari per expressar-li tot allò que incloïa i que no s'ajustava a la realitat. No hem tingut resposta al respecte.”

El senyor Brugués:

“Bona tarda a tothom. Jo, primer de tot, volia fer una reflexió sobre les decisions que es prenen aquí, que moltes vegades tendeixen a semblar una mica incomprensibles, incoherents, com ho vulgueu expressar.

Primer de tot, un poble com Esplugues de Llobregat, que té Collserola aquí al costat, que promulga la natura, l'ecologia i tot això, i que el que fa és permetre que es construeixi, que s'edifiqui a la falda de Collserola.

Segona: promovem el comerç local, sí, promovem-lo, permetem que facin aquí un centre comercial enorme que l'únic que farà és matar el comerç local, i ara protegim la ciutadania del poble d'Esplugues. Protegim, sí. Protegim l'Adrià, que no podeu fer ni un manifest aquí tots conjunt. Un manifest on diem sí, estem segurs que l'Adrià no és terrorista, seguríssims. Tan segurs estem que, mira, demanarem que vagi i s'entregui a la justícia, per si de cas –per si de cas.

Llavors, jo ara us pregunto al Grup del PSC, però sou els que heu fet, els que heu posat aquesta esmena, o que volíeu posar aquesta esmena. Si l'Adrià fos el vostre fill o filla, realment li recomanaríeu que s'entregués a la justícia espanyola? A la justícia espanyola, veient el que està passant avui en dia a l'Estat espanyol? Sí?

I la segona pregunta va per a tots els grups municipals, i seria: creieu que l'actitud dels grups municipals, és a dir, de vosaltres, davant la proposta de declaració institucional en defensa dels drets de l'Adrià, ha estat honesta? Moltes gràcies.”

El senyor Sanz:

“Bé, la posició de si li recomanaria o no seria personal. Jo el que sí li puc dir és que probablement el que tenim és una diferència, que la puc entendre, una diferència entre la confiança que poden tenir vostès en la justícia espanyola, i la que puc tenir jo, per exemple, no anomeno ningú més, i probablement jo sí que li recomanaria, però puc entendre que hi hagi una diferència de criteri en aquest sentit.”

La senyora Collazos:

“Hola, bona tarda a tots. Jo sóc la cosina de l’Adri. L’Adri i jo ens portem 12 anys, i com que sóc la seva cosina gran, quan era petit vaig fer-li de cangur durant una pila d’anys. Cada dijous l’anava a buscar a l’escola pública, on vam estudiar tots dos, l’Escola Lola Anglada, on vam rebre una educació basada en els valors, l’esperit crític i la cultura de pau –la cultura de pau. Estem molt orgullosos de la nostra escola.

Sovint, a la sortida de l’escola anàvem directes al parc Pou d’en Fèlix a jugar amb els seus amics del barri. Jo a vegades li proposava un pla alternatiu: «Va, Adri, et fiques guapo i ens anem a veure una peli al cine a Barcelona», però ell sempre, sempre, preferia quedar-se al Pou d’en Fèlix. «Va, que berenarem creps.» I ell em deia: «I si fem un gelat a la Tutti?»

L’Adri no aixecava ni dos pams de terra i ja era un espluguí «empedernit», com tota la nostra família. El nostre besavi va ser el carter d’Esplugues durant molts anys, els nostres avis han passejat orgullosos aquests carrers durant anys. Avui a l’Adri només li quedava una àvia, els dos avis van morir fa uns anys, i l’altra àvia que ens quedava ens va deixar aquest mes de gener. De debò que m’alegro que la meva àvia no estigui aquí i hagi hagut de veure com el seu net havia d’exiliar-se, com van haver de fer tants familiars estimats per ella durant la Guerra Civil i el franquisme. Sempre en parlava, la meva àvia, dels seus cosins exiliats a França. I ara de debò que sento que és una sort que no hagi hagut de veure aquest malson.

Però segueixo, perquè els nostres pares, tant els de l’Adri com els meus, van conèixer-se i van enamorar-se en els carrers d’aquesta ciutat, i han sigut persones actives i compromeses amb la vida social i cultural del poble, com l’Adri, que va mamar des de ben petit d’aquesta estima i respecte pel seu poble i per la seva gent, com ha demostrat durant tots aquests anys d’activisme i compromís amb els nostres carrers.

A tots els que avui us hi heu abstingut, què esteu fent? Què esteu fent, PSC? No us fa vergonya? Esteu abandonant un fill d’Esplugues, l’esteu abandonant. No diguis que li diries al teu fill que s’entregués a la justícia, perquè no és justícia espanyola el

que hi ha aquí, és injustícia. Hi ha gent a la presó que no ha fet res, i el meu cosí no ha fet res.

Els que heu dit que no des del principi, aquella senyora d'allà que no sé com es diu, aquella regidora que ha dit que no, i *que lo sentía y que con todo el dolor*, no, no diguis amb tot el dolor davant de familiars i amics que sí que senten dolor de veritat, perquè tenen el seu amic i família a fora, molt lluny. El meu fill, que naixerà a l'agost, i de qui serà padrí l'Adri, no podrà conèixer el seu padrí fins que no se'n vagi a quilòmetres a veure'l. Això és dolor. Dir que no no és dolor, és falsedat, és hipocresia, dir això. Si dius que no, digues no i amb molt de gust, no em diguis que amb dolor. Això no és dolor, si tens dolor no dius que no a aquesta moció, que ens hem treballat molt, a més.

Bé, i després d'això, deixeu-me que us digui que això, ho creieu o no, passarà factura, perquè no atrevir-se, o el que és pitjor, no dignar-se a plantar cara a aquest feixisme d'ultratomba que avui acusa i persegueix l'Adri tindrà conseqüències. Potser no avui ni demà, però donar ales al feixisme i la repressió sempre, sempre, té un preu molt alt, massa alt, i potser arribarà un dia en què també a vosaltres se us perseguirà per les vostres idees. I malgrat tot allà hi serem nosaltres, com sempre, sols al poble, salva el poble, i ja ens ocuparem que les noves generacions, com la que jo duc dins, ni oblidin... (*veus de fons*)... estic parlant, eh?, perdoneu-me.

(*Veus de fons.*)

Estic parlant. Això és de molt mala educació, tu ets l'alcalde, per favor."

La senyora alcaldessa:

"El que no podem consentir és sentir «perseguit per les idees» en el plenari d'una ciutat que és democràtica, això és el que no es pot consentir, no es pot dir «perseguit per les idees»."

La senyora Collazos:

"Puc acabar? Puc acabar i tu no m'has d'interrompre. Puc acabar? Tu creus que m'has d'interrompre mentre estic xerrant? És que em sembla bastant malament."

(*Veus de fons.*)

La senyora alcaldessa:

"«Us perseguiran per les idees», hem sentit."

La senyora Collazos:

“Estic dient que si doneu ales... Em deixes parlar i m’escoltes? Per favor, quina poca alçada. Quina poca alçada, sí.

Estic dient que vosaltres, si algun dia se us persegueix per les idees, aquí estarem nosaltres per defensar-vos, tot i que les meves idees amb el PSC evidentment estan a l'altra banda, però sols el poble salva el poble, i aquí estarem nosaltres lluitant perquè vosaltres pugueu dir el que vulgueu, no com el meu cosí, que se n'ha hagut d'anar, i vosaltres aquí amagant el cap sota l'ala en comptes de donar la cara per ell. Res, i ja està, i que després d'això, nois, no cal dir res més.”

El senyor Sanz:

“Entenc que ha fet una reflexió molt sentida per l'afectació que té directament com a familiar, i torno a dir, nosaltres el que hem intentat és deixar clar quina és la nostra posició, ens devem al que pensem i a la nostra posició, i com que hem constatat, i ho hem dit diverses vegades, que no consideràvem que l'Adrià sigui un terrorista, per això evidentment la nostra posició en la moció d'avui, i torno a dir que ha estat una moció aprovada per aquest Ple municipal.”

A continuació de la intervenció del senyor Roldán, la senyora alcaldessa respon a unes veus del públic assistent:

(Veus de fons.)

La senyora alcaldessa:

“Un moment, un moment. Perquè aquí resulta que alguns ens defensaran els dia que ens perseguiran per les idees, però ens diuen feixistes. Aquest és un consistori democràtic, està escollit per persones que hem sortit de les urnes. Aquí no hi ha ni feixistes ni terroristes. Ni l'Adri ho és, ni les persones que seuen aquí tampoc no ho són. Per tant, si hem d'esperar que ens defensin quan ens persegueixin per les nostres idees, els que per les nostres idees ens qualifiquen de feixistes, crec que podem esperar. Faré veure que no l'he sentit, però a la propera s'acaba el Ple aquí.”

El senyor Moreno:

“Hola, buenas tardes. Mi tema es otro muy diferente. Aparte, soy vecino de aquí, de Can Vidalet, de la plaza Macael. Yo he estado a punto de morirme por un mosquito de la leishmaniosis. Yo quisiera pedir que, por favor, por favor, hicieran una batida

de fumigar, porque es una pasada la cantidad de mosquitos que hay, y cualquier mosquito puede causar la leishmaniosis. A parte de que, si le pica a un perro, a mi perro también le ha picado, nos ha picado a los dos. Yo soy el segundo caso aquí, en España, según me han dicho, que he cogido esta enfermedad. He estado de 8 a 10 días inconsciente, o sea, dormido, anestesiado, entubado en la UCI, y he estado un mes y una semana en el hospital ingresado, ¿vale? Gracias a Dios que estaba completamente sano, si no, yo me voy para el otro barrio, ¿vale? Para el otro barrio me voy por un mosquito. Por la cantidad de...

Hay un hombre que se dedica por las noches a recoger fruta podrida de los contenedores y lo tira por allí, por la zona del barranco. Y ahí hay una plaga de, entre cucarachas, ratas y mosquitos... (*Veú de fons.*) Eso es una pasada. Yo he estado... De verdad, puedo enseñarles fotos, puedo enseñarles documentación, informes médicos, de que yo he estado al borde de la muerte –al borde de la muerte. Yo he querido coger firmas para poder hacer esto, pero ya que me he venido aquí con mis vecinos, quisiera pedirlo ya personalmente. Por favor, hagan, tanto para cucarachas como mosquitos y ratas, porque es una pasada lo que hay allí, en esa zona. Muchas gracias.”

El senyor Sanz:

“Sobre los mosquitos, *paneroles* y la enfermedad, me parece que tampoco está presente la persona que ha formulado la pregunta. En cualquier caso, si es necesario fumigar también tenemos el servicio que se dedica a ello. Yo no conozco exactamente la enfermedad, la causa o qué tipo de mosquito, si es cualquiera, pero en todo caso nos podemos preocupar por el tipo de enfermedad, por si es alguna en concreto, y a través de los servicios de fumigación mejorar la situación, si es que es posible.”

La senyora alcaldessa:

“Doncs, amb això hem donat resposta. Jo no volia afegir gaire més, però sí que si m’ho permeten, dedicaré un minut més, perquè alguna reflexió sí que voldria fer.

Jo també em sento decebuda per no haver-ne estat capaços. No vull atribuir ni responsabilitats ni culpabilitats, al final no n’hem estat capaços i punt. Algunes persones han fet un esforç, han fet propostes, altres potser han tingut una actitud més passiva. Hi ha algú que no s’ha presentat a alguna reunió i això ja ens feia intuir en un moment donat que aquesta declaració es posava molt difícil, i per tant, sento decepció per no haver arribat a aquesta declaració, però en qualsevol cas... També sento decepció per les pintades que s’han fet en el poble. És tan injust dir que l’Adri és un terrorista com és tan injust pintar la façana d’un comerç, d’una activitat o del veïnat. És que...

(*Veú de fons.*)

Bé, com deia, hi ha gent... Al final jo crec que és important perquè ens puguem entendre, aquesta és una causa tan noble que segurament el que requereix és deixar de banda altres consideracions i el context, que és un context molt complicat per a tothom, en el que defensem coses diferents, tenim discrepàncies polítiques, tenim objectius polítics diferents, però en qualsevol cas, com deia...

(Veu de fons.)

Aquesta és la teva opinió. A mi m'agradaria poder-me expressar.

(Veu de fons.)

Bé, si no la puc..., voldria acabar, però si no es donen condicions doncs no ho faré. Com deia, em sembla que es produeixen una sèrie de coses de vegades per part d'uns col·lectius i per part d'altres que defensem coses diferents, que no han ajudat i no han garantit les condicions que haguessin afavorit una declaració que, certament, jo, segurament molt enganyada, vaig pensar que vam estar a punt de tocar. Sincerament ho penso. I és per això que quan es va fer la primera proposta, doncs, amb una certa il·lusió, a partir del text, i crec que hi ha testimonis del que estic dient, és cert, perquè em vaig dedicar molt a fons –molt a fons– a fer possible la declaració.

Però, torno a dir, no vull atribuir –segurament la primera responsable en sóc jo– responsabilitat, i torno a dir, molt menys culpabilitats. No n'hem estat capaços i punt. Segurament perquè tenim, d'una banda uns determinats mitjans de comunicació que no recullen amb rigor, és el que passa a la vida, les coses que passen, perquè hi ha altra gent interessada en fer coses que no toquen, perquè després també hi ha uns col·lectius que cada nit, cada nit, es dediquen a pintar, i això és molt complicat per a gent que podríem haver sumat a aquesta causa, que s'ho mereix, continuo pensant que s'ho mereix, haguéssim pogut pujar gent i sumar gent que en aquest sentit s'ha sentit més cohibida per poder fer-ho, i de vegades, quan una causa és necessària, crec que hem d'estar capaços, de vegades, de renunciar a determinades coses o a determinades accions per poder ajudar la causa.

Aquesta és la meua humil opinió, i jo ho volia dir. Hi ha més coses però no és el moment i ja tindrè oportunitat, si és possible i, si no, no passa res, ja tindrè oportunitat de poder-ho compartir amb les persones amb què hem intentat treballar una sèrie de punts, entre altres la declaració, i torno a dir, aquesta no ha estat possible.

En qualsevol cas, el grup municipal sí que ha fet un comunicat propi on, entre altres coses, expresseu coses que tenen a veure amb la situació política, però també hem volgut dir que per a nosaltres, amb les informacions que tenim i amb el coneixement del que ha passat i de les accions, continuem pensant el que pensàvem: que aquesta persona, aquest veí d'Esplugues, no és un terrorista, ho diem al comunicat.

La moció s'ha aprovat i, per tant, l'Ajuntament també acaba dient això. El fet que prosperi una moció és una posició, no via declaració que és unànime i té molta més força, malauradament, però penso que ens equivocariem si a partir d'ara no continuéssim treballant, amb totes les dificultats de no tenir una declaració unànime a la qual potser s'haguessin pogut sumar moltes entitats del poble, és important, amb les diferents accions de sumar, continuar treballant per fer possible que això es pugui reconèixer, perquè crec que al final, amb totes les discrepàncies polítiques, és de justícia reconèixer quan un veí no ha comés, per moltes coses que hagi fet, un acte de terrorisme, perquè són paraules molt gruixudes.

Per tant, això és el que jo volia afegir. Diria moltes coses més, però segurament estaríem molt de temps i molta gent voldria dir moltes coses més. No és el moment i, per tant, amb això i agraint les dificultats del moment i la tensió, però agraint també la col·laboració de tothom, s'aixeca la sessió.”